

سخن روز

پارلمان جهادی وزیران مجاهد را رد کرد

مردم چشم براه نیروهای مترقی و دموکرات هستند

پیش از به قدرت رسیدن مجاهدین (۱۳۷۱ خورشیدی) پیش بینی داهیانه ی از جانب رهبری جمهوری افغانستان صورت گرفته و پیوسته برآن تأکید میشد که گروپ های باهم دشمن مجاهدین هرگز توانایی اداره ی کشور را نداشته و نه خواهند داشت ، وگر دعوت شوند که از پشاور به کابل آمده قدرت را تسلیم شوند در طول راه یکدیگر را محو و نابود خواهند کرد .

اولین نماد کینه توزی بین المجاهدین جنگ ویرانگر تابستان سال ۱۳۷۱ بود که طی آن کابل آباد و زیبا به ویرانه تبدیل شد و بیشتر از شصت هزار انسان بیگناه و امیدوار به زندگی، در راکت پرانی ها و جنگ های قدرت طلبی ، جانهای شانرا از دست دادند که این رخداد خونبار، مهر تأییدی بود مبنی به دقیق بودن آن پیشبینی .

دوام و ژرف شدن دشمنی های بین المجاهدین را امروزه هرانسان این وطن ناظر و شاهد است ، ولی جریان رای دهی پارلمان به کابینه ی پیشنهادی رییس جمهورنه تنها از دوام آن نفاق خبر میدهد ، بلکه نتایج این رای دهی به روشنی نمایانگر دست رد

مردم افغانستان به سینه ی نه تنها مجاهدین که همه نیرو های وایس گرا ، متحجر و

تاریخ زده میباشد .

نتایج رای دهی دوازدهم جدی ۱۳۸۸ خورشیدی (دوم جنوری سال ۲۰۱۰ ترسایي) نشان میدهد : آن نماینده گانیکه مجاهد حرفه یی نبوده و (بروی زمانه) و از روی مجبوریت سر تایید به مجاهدین حرفه یی شور میدادند ، اینک که پرسش منافع وطن و مردم مطرح است و شکل رای دهی هم سری میباشد ، اکثریت شان به وزرای

تکنوکرات و غیر مجاهد رأی دادند . اسمعیل خانیکه خود را پیشوا و امیر و قاید میگوید و با آن سرپوش نیمه چهل تار و نیمه دستار و جان پوش کفن مانند ، و آن انور الحق احدی که مجاهد نما و داماد مجاهد است ، هرگز انتظار این نتایج نبودند .

مجاهدین را علاوه از آنکه قدرت طلبی ، انحصار طلبی

و خود خواهی از هم یاشیده است اختلافات اثنیکی ،

زبانی ، مذهبی و محلی نیز علت های انشایی دیگر این نفاق و یاشیدگی میباشد .

از همان سبب، در پارلمانی که بالاتر از نود در صد آنرا مجاهدین تشکیل میدهد ، وزیر مجاهد نمیتواند که پنجاه و یک در صد آرا را بدست بیاورد . همین حقیقت ملموس و روشن ، یکی از علت های عمده ی ناکامی دولت کرزی را که در معامله گری و متکی بر مجاهدین است، نیز تشکیل میدهد . این ناکامی تا زمانیکه یک دولت سیکولار و تکنوکراتی که اتکایش مردم باشد ، بمیان نیاید ادامه خواهد داشت .

واقعیت اینست که مردم شریف کشور از کنش های ضد مردمی و ضد وطنی مجاهدین

به ستوه رسیده و چشم براه نیروی های مترقی ، دموکرات ، وطنپرست و خدمت گزار

مردم هستند ، که سوگمندان این نیرو ها که بالقوه به فراوانی وجود دارند ، ولی با الفعل نسبت تشنت و پراگندگی و نفاق ، یکدست و متحد نبوده و این خواست بر حق مردم را تا بحال برآورده نتوانسته اند . ولی این نیرو ها باید بدانند که اگر هرچه زودتر نجبنند و دست به کار نشوند باز دیر خواهد شد . نه تنها دیر خواهد شد بلکه تا ریخ و مردم همان طوریکه بر مجاهد و مجاهد نما قضاوت کردند قضاوت همانند بر اینها نیز خواهند کرد . بدون یک فرهنگ والا و روشفکرانه ، توأم با گذشت و هوشیاری و دوری از خود خواهی های بی نتیجه و بی ثمر ، نمیتوان با هم کنار آمد و به این هدف والا یعنی جلب اعتماد مردم رسید .

اینرا مردم از از فرزندان چیز فهم ، روشن فکر و فرزانه ی شان میخواهند

و این خواست ، حق بر حق شان است .